

16. SZUDORKA VIZSGÁT TESZ

Szudorka, a kismanó hosszú-hosszú heteket, hónapokat töltött a varázsló otthonában. Megismerte a különböző gyógynövényeket, megtanult orvosságot készíteni belőlük. Elkíserte a Varázslót erdei körútja során, állatokat gyógyított, sebeket kötözött a segítségével. Megtanult a növények, az állatok és az emberek nyelvén is, megismerte, megértette mindegyiket. A Varázsló bevezette a bolygók titkaiba, a Föld és a Világegyetem sok-sok szépségét feltárta előtte. Megismerte a betűk csodáját, és a varázslás tudományát is. Kiolvasott száznál is több könyvet, jegyzeteket készített, megfigyelte a mestert munka közben, s egyre többször segített is neki. Sok tél és sok nyár eltelt, mikor a Varázsló így szólt hozzá:

- Azt hiszem, Szudorka, eleget tudsz már. Ideje, hogy útra kelj, s hasznát is vedd a tudásodnak!
- Biztos, hogy képes leszek erre? – kérdezte a manó kissé megszeppenve.
- Ó, igen, biztos vagyok benne! – felelte mosolyogva a Varázsló. – Elméletben mindent tudsz, s gyakoroltad is a tanultakat. Az igazi tapasztalatot azonban akkor szerzed majd meg, ha önállóan alkalmazod mindazt a tudást, amit átadtam neked. Meg kell tanulnod önálló döntéseket hozni, s ezt csak akkor tudod megtenni, ha magadra vagy utalva. Most azonban, hogy mindketten megnyugodjunk, szeretnék meggyőződni róla, milyen alapos, mennyire mély a tudásod.

Szudorka izgult egy kicsit, de a Varázsló olyan kedvesen biztatta, dicsérte, hogy egy-kettőre megnyugodott. A vizsga nehéz volt, eltartott egy hétig is, míg a manó minden tudásáról számot adott. Először írásban kellett különböző kérdésekre válaszolnia növénytanból, állattanból és embertanból is.

Ezt követte a szóbeli és a gyakorlati vizsga. Először fel kellett mondania a leckét, majd be kellett mutatnia a varázslótudományát. Szülinapi tortát varázslott, majd apró, fehér nyuszikat, s végül hatalmas fát növesztett egy kis gallyacskából. A legnehezebb tantárgy csak ezután következhetett.

A kismanónak el kellett mondania, mi mindent tanult az emberekről. Fel kellett ismernie gyereket és felnőttet, fiatal és aggastyánt, fiúkat és lányokat, férfiakat és nőket. Meg kellett neveznie fekete és fehér bőrű, szőke, fekete, barna és vörös hajú embereket. Sorban előkerültek a tárgyak is, amelyeket az emberek használnak. A járművek, amivel utazni lehet, a háztartási eszközök, a takarítás, a főzés kellékei. Fel kellett sorolnia a különféle növényeket, orvosi vizsgát tett, majd a mesélő tudományát kellett bemutatnia.

Szudorka egyre jobban élvezte a vizsgát, a Varázsló pedig elismerően bólogatott közben. A végén aztán megsimogatta a kismanó kipirult arcocskáját, és azt mondta neki:

- Mehetsz, Szudorka, nyugodt szívvel engedlek el! Bölcs vagy, eszed és szíved a helyén van. Sok-sok tudást és szeretetet adhatsz azoknak, akikkel kapcsolatba kerülsz, s ez a legnagyobb dolog, amit csak tehetsz! Menj hát, élj boldogan, és tudd, hogy engem bármikor elérhetsz és megtalálhatsz, ha segítségre, tanácsra vagy bátorításra van szükséged!

A kismanó megköszönte a Varázsló jóságát, összekészítette úti csomagját, és elindult. Többször visszafordult, hogy erőt merítsen, és egészen addig integetett a Varázslónak, amíg csak látta őt. Amikor aztán elkanyarodott az út, végleg szem elől veszítette, s az ösvény bevezette az erdő sűrűjébe. Hamarosan olyan sötét lett, hogy nem látta már merre megy, csak lábával tapogatta az utat. Érezte azonban, hogy jó irányba tart, ezért bátran és elszántan ment tovább egyenesen. Egy idő múlva enyhült is a sötétség, ritkult az erdő, a manócska egy országúthoz érkezett. Nagyon fáradt volt már, egyre nehezebben lépkedett, de a kitartó gyaloglás meghozta a jutalmat: hatalmas, színes toronyházakat pillantott meg. Tudta, hogy megérkezett.

Megérkezett oda, ahová mindig is vágyott. Megérkezett az emberek világába.

